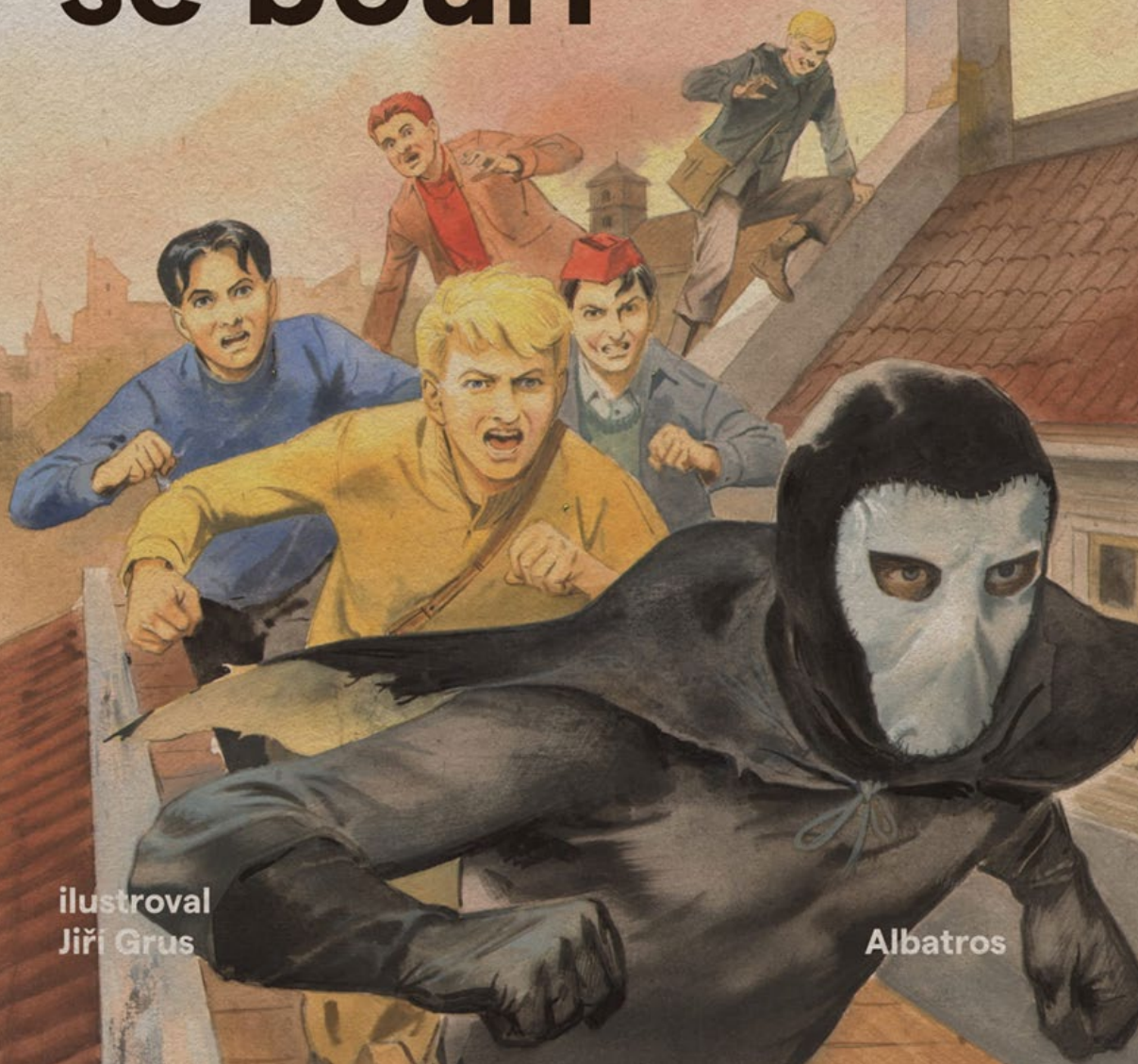

Foglar Stínadla se bouří

ilustroval
Jiří Grus

Albatros

Stínadla se bouří

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

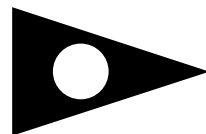

Jaroslav Foglar
Stínadla se bouří – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Foglar
Stínadla
se bouří

ilustroval
Jiří Grus

Albatros

Co se děje ve Stínadlech?

1

Dospělí lidé o tom sice nevědí a už se na to nepamatují, ale každý pořádný chlapec a téměř každé děvče, kteří žijí ve velkém městě, vědí, že jsou někdy večery, kdy je v ulicích všechno tak nějak podivně tajuplné až strašidelné a kdy vzduch přímo sálá nějakým neznámým dobrodružstvím.

Nad mořem střech a stříšek se zelená večerní nebe, v oknech se rozsvěcují světla, vzduch voní, ulicemi spěchají neznámí lidé, všude je plno tajemných stínů a lampy mění soumrak ve večerní tmou.

I na vesnicích a na samotách jsou někdy večery plné kouzla, ale večery ve městech očarují mysl každého hochy, který má v těle jen trochu pravé chlapecké krve.

Jirka Rymáň jí měl v těle snad až příliš mnoho a jedině v tom můžeme hledat pravou příčinu jeho nerozvážného činu, ke kterému se odhodlal v jednom z těchto tajemných, vzrušených podvečerů.

Až do dnešního dne – vlastně večera – o Jirkovi Rymáňovi téměř nikdo nevěděl. Byl bezvýznamnou postavičkou mezi hochy Druhé strany. Už o dvě ulice dále jeho jméno nikdo neznal. Měl jen několik kamarádů. Ve škole žádného.

Teprve dnešního dne se proslavil. Jeho čin uvolnil vodopád událostí, které by se byly sběhly pravděpodobně docela jinak, nebýt jeho – anebo o kterých by se alespoň Druhá strana nikdy nedozvěděla – a bez něho by ovšem nevznikla ani tato kniha.

Už řadu dní se něco dělo, něco podivného a znepokojivého. V ulicích uvnitř Druhé strany byl sice zdánlivý klid a ticho – vypadalo to, jako kdyby v této městské čtvrti snad ani chlapci nežili.

Ale tam, kde Druhá strana hraničila Rozdělovací třídou se Stínadly, tam bylo boží dopuštění. Velké i malé hloučky chlapců celé hodiny zde i v přilehlých ulicích vzrušeně rokovaly; chlapci křičeli, zlobně hrozili směrem ke Stínadlům, běhali odvážně až k Rozdělovací třídě – a zase jako vlna odrážená v příboji se hnali zpět od hranic do postranních ulic, hlouběji do své Druhé strany.

Tak prchali pokaždé, když z úzkých stínadelských uliček, které ústily naproti do Rozdělovací třídy, vyrazila některá zvláště útočná tlupa rvavých chlapců ze Stínadel a přeběhla troufale přes koleje Rozdělovací třídy až na Druhou stranu. Zde pak rozdávala rány, prudké a bezohledné, kam se dalo a každému, kdo včas neutekl; zde šířila paniku a hrůzu. A zase zmizela zpět přes Rozdělovací třídu do hlubin Stínadel.

Stínadla! Tajuplná, nebezpečná čtvrť, do které se teď už zase po několik týdnů neodvážil ani jeden chlapec z Druhé strany. Čtvrť propletená křivolakými uličkami s nesčetnými schůdky a zábradlíčky, uličkami škrábajícími se vzhůru do kopců a zase řítícími se jako do hlubiny, plná průchodů s nezbádanými tajemnými zákoutími i záhadnými dvorečky za zdmi domů.

A v tomto bludišti žijí spousty hochů, kteří jsou docela jiní než hoši z kterékoli jiné čtvrti města. Uzavření do sebe, nepřátelství vůči každému chlapci, který zde nebydlí a sem nepatří.

Dlouho byl pokoj. Téměř rok. Od té doby, kdy v bahně stoky zrušeného svatojakubského kostela ve Stínadlech navždy zmizel hlavolam „ježek v kleci“, talisman a symbol všeho, co hochy ze Stínadel spojovalo ve velikou organizaci Vontů.

Když tehdy Vontové ztratili tento svůj talisman, zvláštní kovovou hříčku, která měla tak ponurou historii, ztratili zájem o vše vontské. Jejich mocná organizace, ovládající celá Stínadla, nahlodaná navíc dočasnou nesvorností, se tehdy rozpadla v několika hodinách jako stavba z karet a Vontové přestali být nebezpečím pro hochy z ostatních čtvrtí.

Jejich výpady do sousedních částí města ustaly, ba i do Stínadel se mohli ostatní hoši beztravně odvážít. Ta tam byla moc Vontů i jejich útočnost!

Až zase teď!

Za tichých večerů byla slyšet ze Stínadel docela zřetelně válečná píseň Vontů, píseň beze slov, nápěv nahánějící hrůzu, o kterém se myslelo, že už nikdy nezazní. A teď Vontové zase začínají své výpady, stávají se výbojnými a smělymi.

Něco se tam děje! Něco se tam děje!

A Jiří Rymář, bezvýznamný chlapec z Druhé strany, podrážděný tajemným kouzlem večera, se rozhodl, že se tam odváží, aby zjistil co!

Odvečen Vonty!

2

Soumrak ještě nedosáhl svého vrcholu. Na železničních závorách v Tovární ulici sice už rozžehli výstražné světlo a také první plynové lampy se rozsvítily, ale tma ještě nebyla.

Několik malých chlapců a děvčat si stále ještě hrálo u hromady kamení na nezastavěném prostranství vedle trati.

V oknech vysokých zakouřených činžáků, obrácených k trati, se teprve tu a tam objevovalo světlo.

Před vraty jednoho z nich seděli starší chlapci v montérkách a společně četli roztrhaný sešit jakési dobrodružné četby.

Pak se rozduřily koleje a za několik vteřin přisupěl večerní nákladní vlak. Za těžkou lokomotivou se kymácely a řinčely vagony nejrůznějších typů.

Učňové přestali číst a sešit byl uložen v náprsní kapse jednoho z nich. Malí hoši a děvčata skončili hru. Všichni se dívali na obvyklé večerní divadlo, na nákladní vlak.

Vlak odsupěl a zmizel i s červeným světlem na posledním vagoně v houstnoucím šeru mezi dělnickými domy. Jen oblaka dýmu zůstala, dýmu zvláštního pachu, jaký dovede chrlít jen lokomotiva. Závory se zvedly.

Na to čekal Jirka Rymář. Přeběhl koleje a vnořil se do Tovární čtvrti, aby se odtud dostal snáze do Stínadel. Na této hranici nehrozí takové nebezpečí jako na Rozdělovací třídě, kde jsou ustavičně pohraniční boje.

Kouzlo večera účinkovalo. Šero roztahovalo své závoje z každého zákoutí vrat. Na tišších místech bylo slyšet vontskou píseň, kterou sem zanášel vítr.

Jirka Rymář vpadl do Stínadel z opatrnosti tak, aby byl blízko Rozdělovací třídy, kdyby se něco stalo.

Srdce se mu prudce rozbušilo, když se octl na půdě této pověstné čtvrti. Mistrně se vyhnul několika hloučkům Vontů, ale napadlo ho, že se takto nic nedoví a že to bude těžký úkol. Už pouhé vědomí, že se odvážil toho, čeho se neodvážil žádný jiný Druhostraník, snad ani Rychlé šípy ne, ho však naplňovalo uspokojením.

V těch okamžicích stoupala hvězda jeho proslulosti neuvěřitelnou rychlostí. Neznámý Jiří Rymář, aniž o tom sám věděl, začínal dráhu chlapíka všeobecně známého, hochy, o kterém bude Druhá strana mnoho a dlouho hovořit.

Bušení srdce a praménky potu na jeho čele a spáncích však nezavini-la tato proměna, o které neměl ani tušení. Bylo to něco jiného, hmatatelnějšího.

Jiří Rymář za sebou zpozoroval několik Vontů! Jdou rychle a týmž směrem, kterým se ubírá on. Je to jen náhoda? Nebo snad poznali, že není jedním z nich a že je vlastně vyzvědač?

Nekřičeli, ba ani nemluvili, ale jejich mlčenlivost byla výhružnější než cokoli jiného. Jiří Rymář se chvilkami neznatelně otočil a vždycky se mu zdálo, že jich je stále víc a více.

Kouzlo večera pomínulo, jako když utne. Rymář už necítil vůni vzduchu, ani nevnímal podivnost a strašidelnost večera. Najednou

měl až po krk celé tajemnosti. Ó – proč jen sem chodil? Co ho to jenom napadlo! Kéž by byl už doma nebo alespoň v některé z klidných bezpečných ulic Druhé strany!

Další pohled dozadu rozhojnil Rymáňovi potůčky na čele, protože zjistil, že vzdálenost mezi ním a Vonty se zmenšila téměř na polovinu. Přidal do kroku, ale současně se snažil jít co nejlhostejněji, aby neprozradil, že má strach. Byla to pekelná zkouška a Rymáň si umiňoval, že si doma přišije na rukáv bobříka odvahy za tohle dnešní dobrodružství. Dostane-li se ovšem kdy domů, u Jóviše!

V rychlé chůzi, která byla už spíše během nebo aspoň klusem, zabočil za roh domu a úzkou uličkou uviděl v dálce Rozdělovací třídu. Snad by ji ani nepoznal, kdyby tam právě neprojela tramvaj! Ano, je to Rozdělovací třída, je! Tam za ní je bezpečí, svoboda, klid!

Rymáňovi se až zatmělo před očima radostí. Nevydržel už předstírat pokojnou, bezstarostnou chůzi. Jako děsem štvaný vyrazil rychlým během kupředu.

Bohužel nebyl sám!

Skoro v témž okamžiku se za ním rozběhla i tlupa Vontů; ted' nebyla tak zticha jako předtím. Pekelný hvizd píšťaly se rozječel houstnoucí tmou a mezi dupotem mnoha párů nohou se za Rymáňem ozývalo volání a křik.

Z boční ulice sem přibíhalo několik Vontů. Hrůza však dodala Rymáňovým nohám křídla, a tak proklouzl kolem ústí této uličky dříve, než sem doběhli. Připojili se k hlavní tlupě. Spíše to vycítil, než viděl.

Bylo zle, bylo zle! Poplašný signál píšťal ječel tmou, pronikal až do morku kostí. Rymáň byl zpocený, jako by spadl do vody, a přece mu bylo zima a mrazilo ho v zádech. Snad ještě nikdy neběžel tak rychle jako dnes. A pořád měl dojem, že má nohy jako ze železa a že se téměř ani nepohybuje.

Z další boční uličky se vyrojilo několik nových Vontů. Pochopili situaci teprve za několik vteřin, protože ve večerním šeru do posledních metrů nepoznali, kdo sem běží a k čemu vybízí signál píšťaly.

Rymáň sběhl z chodníku do jízdny dráhy a dva první Vontové se k němu rozběhli s napřaženými rukama. Už pochopili! „Chyťte ho! Chyťte ho! Je to špión! Není ze Stínadel! Držte ho!!!“

Děs dodal Rymáňovi nejen rychlost nohou, ale i sílu jeho pažím. Štvanec se mocně ohnal proti prvnímu Vontovi, který se na něho řítit, a srazil ho k zemi. Vont podivně hekl pod prudkým nárazem a pak vykřikl vzteklou nadávkou. Druhý byl již opatrnější, využil Rymáňova náhlého zpomalení v běhu, zaviněného nárazem, a chytil chlapce za kabát.

„Ne – ne!“ vykřikl zoufale Rymáň. V hrůze jeho ústa pronesla mimoděk myšlenku, která v tom šíleném úprku mu jako jediná a hlavní přišla na mysl: NE – NE – nechytat mě za kabát!

Vont se však posměšně ušklíbl a vzkřikl: „Já ti dám NE!“ Současně druhou, volnou rukou udeřil Rymáň naplocho dozadu do krku. Rymáň učinil pod tímto úderem neočekávaný pohyb a vyškubl se Vontovi. Nohy ochotně a poslušně našly hned zase rovnováhu, hrůza do nich nalila novou rychlost a Rymáň pádil dál, jen dál, k Rozdělovací třídě, své záchraně.

Už slyšel i křik hochů z Druhé strany, už je dokonce i viděl. Stačí proběhnout snad jen dvacet metrů, a bude na Rozdělovací třídě! Jaké štěstí, že zde, v ústí stínadelské uličky, nestojí žádný Vont. Rymáň dobíhá poslední metr, tady už je nároží, hranice a Rozdělovací třída. „Pomoc! Pomoc!“ neudržel se už Rymáň hrůzou a rozkřikl se na hochy z Druhé strany, stojící za kolejemi. Dokonce tam viděl i několik hochů ze své třídy.

„Pomoc! Jsou mi v patách!“ křičel jako smyslů zbavený. Další křik mu odumřel v hrdle, když viděl, jak hoši na Druhé straně prchají před ním hlouběji dovnitř čtvrti jako před nějakým malomocným, místo aby mu pomohli tím, že by mu vyběhli naproti aspoň ke kolejím! Ale kdo by se odvážil vyběhnout proti Vontům?

„Jsem Rymáň! Jsem váš! Jsem z Druhé strany! Pomoc! Pomoc!“ vykřikl ještě jednou. Vzápětí se však zapotácel na křivém kameni v dlažbě u kolejnic – a tu už cítil na krku, na ramenou i na pažích železné stisky Vontů. Čísi ruka, veliká a horká, mu zacpala ústa, která se snažila do poslední chvíle volat o pomoc.

Hoši z Druhé strany se blížili z bezpečné hloubi své ulice zpátky k Rozdělovací třídě. Viděli už jen, jak se Jiří Rymáň prudce, ale marně vzpírá tlupě Vontů a jak ho Vontové táhnou uličkou kamsi do hlubin Stínadel. Vydrželi všichni dívat se na tento výjev tak dlouho, až Vontové

s nebohým Rymáněm zmizeli ve tmě. Pak se rozběhli do ulic Druhé strany a všude letěla od úst k ústům zpráva:

„Vontové ze Stínadel unesli právě Jirku Rymáně!“

Hoši, kteří viděli Rymáněův zápas, vyprávěli vše v hloučcích znovu a znovu. Přicházeli noví a noví posluchači, kteří v mrazivém vzrušení chtěli zprávu vyslechnout. Chlapci, kteří Rymáně znali, říkali: „Bydlel v Černošinské ulici!“ – „Chodil s námi do školy!“ Mluvili o něm v minulém čase, jako kdyby ho už nebylo, jako kdyby se s ním už nikdy neměli setkat.

A v téže chvíli, kdy Jiří Rymáně zápasil na kolejích Rozdělovací třídy o svou svobodu a kdy jeho jméno už letělo v ulicích Druhé strany od úst k ústům, zahajovali hoši Rychlých šípů v této čtvrti města svou klubovní schůzku.

Přerušená schůzka

3

„Zahajuju 417. schůzku Rychlých šípů!“ pravil vážně Mirek Dušín a usedl za stůl. S ním zároveň usedli i ostatní hoši tohoto chlapeckého klubu, Jarka Metelka, který byl zapisovatelem, Jindra Hojer, Červenáček s nezbytnou červenou čapkou na hlavě a Rychlonožka.

V útulné klubovně, která toho už tolik viděla a slyšela, nastalo chvíli ticho, Mirek se pohroužil očima do svých poznámek, v kterých měl – jako vždy – pečlivě sestavený program schůzky, a ostatní mlčeli. Dnes

se nikdo nesmál, nikdo nehovořil, ba ani Rychlonožka nepronášel své vtipy, kterými jindy neskrblil. Každý věděl, o čem Mirek bude hovořit, a přece čekali na jeho první slova jako na něco spásného.

Podivné věci se děly v poslední době. Stínadla, ta tajuplná a obávaná čtvrt', do které se neodvážil jít odtud, z Druhé strany, žádný chlapec, byla zase v pohybu!

Uplynul už téměř rok od té doby, kdy Rychlé šípy prožily svá nejúžasnější dobrodružství ve Stínadlech s nepřátelskými Vonty při pátrání po podivném hlavolamu mrtvého Jana Tleskače. Už uběhl rok od smrti Mažňákova otce a od rozpadu vontské organizace, kterou tvořili drsní a věčně vyhrožující, nebezpeční chlupci ze Stínadel.

Tradice Vontů a celé jejich zřízení, po léta udržované, i s jejich tajemnými obřady, slavnostmi a zákony, to vše zmizelo, rozbilo se, bylo znesvěceno a odvrženo tehdy v onen ponurý večer, kdy při volbě nového Velkého Vonta zmizel navždy v odpadové stoce svatojakubského kostela talisman Stínadelských, ježek v kleci.

Rok trval pak zoufalý zmatek ve Stínadlech, rozklad a nezáměr Vontů.

Až teď zase...!

„Kamarádi, Rychlé šípy,“ promluvil Mirek Dušín a upřel své velké jasné oči na hochy, „dnes máme na programu jednání o tom, co nás před rokem tak vzrušovalo a co se dnes opět hlásí k životu: o Stínadlech a o jejich Vontech!

Mluvili jsme zde o tom všem už několikrát, když začaly přicházet zprávy, že se ve Stínadlech znovu něco děje. Prozatím to nebylo nic tak zvláštního, aby nás to muselo vyvést z rovnováhy. Ale dnes mám novou zprávu! Je to taková zpráva, že mi ji snad ani nebudete věřit! A ta zvěst mi vnukla nápad, který vám dnes chci přednést.“

„Ven s tím!“ vykřikl vášnivě Rychlonožka. „Je to na nás moc dlouhé povídání!“

Mirek se jen usmál a řekl záhadně: „Budeš si muset zvykat na ještě větší trpělivost, Rychlonožko!“ Pak ztlumil hlas tak, že mluvil skoro šeptem, a hoši se museli nad stolem naklonit až k němu, aby ho slyšeli.

„Poslouchejte dobře!“ začal Mirek zase. „Je to zatím ještě tajné a nikdo to neví. Aspoň tady na Druhé straně ne. A kdo to ví, ten to nepoví!“

Můj tatínek se velmi dobře zná s nějakým pánem, který má občas co dělat ve Stínadlech. Ten pán prý tam kdesi viděl v několika výkladních skříních různých obchodů napsal asi tohoto znění: Zánovní motorku dám tomu, kdo mi zaopatří nalezený hlavolam zvaný ježek v kleci. Více zde v obchodě.“

Mirkova slova působila na hochy jako elektrická rána.

„Cože?“ vybuchli všichni současně.

„Že by se znovu našel ježek v kleci?“

„Tleskačův hlavolam, který ztratil Mažňákův otec, když prchal před Vonty do podzemí?“

„Jak je to možné? Kde je?“

„A kdo se to po něm tak pídí, že za něj ochotně dá i motorku?“

První kloudnou myšlenku v tom zmatku otázek pronesl Jarka Metelka: „Jestli je to pravda,“ řekl rozvážně, „pak by to znamenalo, že je pro svět zachráněn Tleskačův úžasný vynález, létající kolo, jehož plán se v hlavolamu skrýval!“

„Ano,“ přikývl Mirek na souhlas. „Je mi to jasné. Někdo ve Stínadlech má tedy možná opět v rukou Tleskačův hlavolam, pachtí se marně s vyjmutím ježka z jeho těsné klece – a netuší, že ježek je rozšroubovatelný, dutý, a uvnitř je plán věci, která znamená revoluci v dopravě.“

„Ale pak je přímo naší povinností zmocnit se ježka v kleci stůj co stůj dřív, než jeho tajemství objeví někdo nepovolaný a bude ho chtít nezaslouženě využít pro sebe!“ vybuchl Jindra.

„Jistě!“ přisvědčil znepokojeně Mirek, „ale jen pro všechno na světě tiše! Jen tiše! I stěny můžou mít uši.“

„Anebo aspoň kovové trubky, když ne uši,“ pravil Červenáček – a všichni si přitom vzpomněli, jak tehdy před rokem jejich tajné a důležité rozhovory odposlouchávalo jednoduchým zařízením – kovovou trubkou, kterou jim z opuštěné zahrady prorazilo celou zdí až do klubovny – slídivé Bratrstvo Kočičí pracky.

Mirek chtěl ještě něco říct, ale na schodech se ozval dusot mnoha párů běžících nohou; byl stále silnější, až zaduněl za dveřmi klubovny – a vtom na ně někdo silně zabušil. Hoši na sebe překvapeně pohlédli a Rychlonožka kousavě prohodil: „Nedá se zrovna říct, že by ta návštěva měla dobré způsoby! Takhle se klepá do koberců, a ne na dveře!“

Červenáček šel otevřít. Do klubovny vpadl rozrušený Milan Zetek, a za ním na chodbě zůstalo stát několik dalších hochů. Netroufali si jít dál. Milan Zetek byl ze sousedství a v klubovně Rychlých šípů už několikrát byl.

„Co se děje? Co se děje? Vždyť jsi nám málem vyrazil dveře!“ zvolal Jarka Metelka.

Milan Zetek se sebe vychrlil: „Rychle! Proboha rychle! Jirku Rymáně odtáhli Vontové do Stínadel! Jenom vy ho můžete zachránit! Jenom vy mu můžete pomoci!“ Zastavil se v řeči a vyděšeným pohledem zíral na Rychlé šípy.

„Kdo to je, ten Jirka Rymán?“ marně vzpomínal Mirek. „Už jsem to jméno někdy slyšel!“

Červenáček mu pomohl: „Bydlí někde u tramvaje. A byl taky před rokem čtenářem našeho TAM–TAMU, byl na lince D.“

„A jak se mohlo stát, že ho odtáhli?“ zeptal se Jindra. „Copak se Vontové dostali až sem?“

Milan Zetek stručně vylíčil, co slyšel. Rymán prý už byl na kolejích, zakopl a Vontové ho chytili. Volal o pomoc, vzpíral se, rval se s Vonty, ale nebylo to nic platné.

„Začíná to pěkně!“ povzdechl si Mirek. Ale rázně vstal a zavel: „Tak hoši, do toho! Do toho! Okolnosti jsou silnější než my. Vypadá to, že ani tentokrát nám nedovolí stát stranou.“

„A my ani nechceme stát stranou!“ dodal vášnivě Jarka. „Pomáhat slabým, kterým se děje příkoří, to je přece starý zákon našeho klubu.“

To už byli všichni připravení k odchodu. Nemuseli si nic říkat, a přesto všichni věděli, že se musí pokusit Jirkovi Rymánovi nějak pomoci.

Červenáček zhasl a zamkl klubovnu. Cizí hoši zatím už tiše seběhli ven, protože paní správčová dole vykřikovala něco o umytých schodech a o chlapcích, kteří tu ani nebydlí, a toulají se po domě. Jen Milan Zetek šel dolů hrdě s Rychlými šípy.

Na pomoc Jiřímu Rymáňovi

4

Před domem, ve kterém měly Rychlé šípy klubovnu, už stál houfec chlapců a cestou se k nim přidávali další a další Druhostraníci. Byla už úplná tma, ale na ulicích Druhé strany bylo živo, snad ani jeden chlapec a děvče nebyli dnes doma. Hloučky živě rokovaly o událostech posledních hodin. Jméno Jiřího Rymáně teď znal i ten nejmenší a nejvzdálenější chlapec.

Zatímco Jindra, Červenáček a Rychlonožka spolu celkem bezstarostně hovořili, Mírek s Jarkou se snažili vymyslet nějaký plán, jak Rymáňovi pomoci. V hluku a šumu ulice se však nemohli dobře soustředit.

Také ustavičné volání pozdravů ze skupinek hochů a děvčat je vytrhovalo z úvah. Tady na Druhé straně, kde Rychlé šípy většina ostatních osobně znala (i když ony neznaly a ani nemohly znát je), nebyly Rychlé šípy takové vzácné osobnosti, jakými byly pro ty, kteří je znali jen ze zadních stránek časopisu pro mládež. Přesto měly Rychlé šípy obdiv a úctu převážné většiny všech nedospělých obyvatel Druhé strany. Proto také teď to volání a pozdravy na každém kroku.

Všichni hoši a děvčata Druhé strany si vážili toho, že mezi nimi Rychlé šípy žijí, nijak se nad ně nepovyšují, a pyšnili se, že jim pomáhají alespoň tím, jak úzkostlivě zachovávají tajemství jejich bydlíšť a skutečných jmen vůči každému cizímu zájemci. Jen hrstka špatných a závistivých potměšilců žárlila na dobrou a slavnou pověst Rychlých šípů a očerňovala je, pomlouvala, překrucovala různé události a snažila se strhnout pozornost Druhé strany na sebe. Každý je však už znal

a jejich nízké počínání prohlédl, jako už dobře znal a prohlédl Bratrstvo Kočičí pracky. Čím víc se Rychlé šípy blížily k Rozdělovací třídě, tím bylo na ulicích živěji. Stále víc a víc byl až sem slyšet temný křik a volání; pohraniční boje byly zřejmě v plném proudu.

Několik ulic před Rozdělovací třídou se přidružil k Rychlým šípům hlouček chlapců. Nejstarší z nich promluvil:

„To je dost, že už jdete! My jsme v koncích! Už třikrát jsme byli za kolejami, dokonce jsme pronikli několik kroků do Stínadel, ale hnali nás, že jsme nestačili utíkat! Bylo nás devět. Samí kluci jako hromy! A byli jsme bití! Vládu Prokeše museli chlapci dokonce dovést domů, jak byl zřízený. Je to nějak horké!“

Každý z hochů tohoto hloučku začal pak líčit své osobní zážitky a činy z bojů. Někteří podnikli odvážný výpad do Stínadel. Jejich tváře byly opuchlé a poškrábané. Za řeči došly Rychlé šípy až k Rozdělovací třídě. Když projíždějící tramvaj zakryla výhled ze stínadelské uličky sem do ulice, ústící do Rozdělovací třídy, zahnul rychlým během zároveň s tramvají do vrat jednoho z domů uprostřed bloku činžáku na Rozdělovací třídě.

Zde v tichu a přítmí vyndal Mirek z kapsy malou krabičku.

Něco v ní zašramotilo. Každý z Rychlých šípů věděl, co to je.

„Máš?“ otázal se Jarka Metelka.

„I pro mě?“ připojil Červenáček se šelmovským úsměvem. „Tenkrát pro mě nebyl!“ Připomněl trapnou událost z loňského roku, kdy Mirek Dušín rozdělval mezi Rychlé šípy žluté špendlíky, odznaky Vontů, pod jejichž ochranou měly tehdy poprvé vniknout do Stínadel. Pro Červenáčka tenkrát Mirek úmyslně špendlík neměl, protože v Červenáčkově počínání tehdy bylo něco nevysvětlitelného, takže ho Mirek chtěl nechtěl musel považovat za zrádce klubu a nemohl ho zasvětit do pátrání ve Stínadlech. Všichni se teď při té Červenáčkově narážce pouсмáli, ačkoli nikomu příliš do smíchu nebylo.

„Mám!“ pravil Mirek. „Dnes mám pro všechny! I pro tebe, Červenáčku.“ Otevřel krabičku a každému z chlapců dal po jednom žlutém špendlíku, aby si jej zapíchl do klopky kabátu.

Rychlonožkovi špendlík upadl na zem. Tak se mu chvěly ruce vzrušením z toho, co mělo přijít.

Nebylo snadné jít do Stínadel!

Na nepřátelské území

5

Když jela tramvaj s vlečným vozem, vykročili hoši Rychlých šípů z průjezdu a běželi s ní po Rozdělovací třídě až k další stínadelské uličce, která ústila do Rozdělovací třídy.

Zde, v jejím ústí, nebyli Vontové jako v ulici, kterou byl unesen Jirka Rymáň. To proto, že proti ústí této stínadelské uličky nebyla žádná ulice Druhé strany. Na druhém chodníku se jen nepřetržitě táhly domy Rozdělovací třídy.

„Jdeme každý zvlášť!“ dával Mirek tlumeně poslední pokyny, „ale držíme se pohromadě. Jestli se něco semele, jdeme si na pomoc jen tehdy, kdybychom na Vonty nestačili. Bude-li jich přesila, necháme se raději navzájem osudu. Nemá smysl, abychom do něčeho spadli všichni, když se aspoň někdo z nás může zachránit. Ten pak taky může aspoň trochu pomoci, třeba podat zprávu na Druhou stranu, nebo se pokusí jít po našich stopách.“

Nato vnikly Rychlé šípy do stínadelské uličky. Všem se zase rozbušilo srdce vzrušením jako vždycky, když se sem dostávali při pátrání po Tleskačově hlavolamu. Připadalo jim to už tak dávno!

Zase je obklopil podivný zápach úzkých uliček, který nebylo cítit nikde jinde než tady. Blikavé lampy matně osvětlovaly vždy jen malý okruh dlažby a zdi domů. Vše ostatní tonulo ve tmě a ve strašidelných stínech.

Odkudsi ze tmy stínadelského vnitrozemí až sem doléhala válečná píseň Vontů. Při jejích tónech nebylo možné ubránit se tísnivému pocitu. A každým krokem se jí přibližovali.

Rychlé šípy teď už potkávaly ojedinělé Vonty. Při každém takovém setkání se snažily příliš neukazovat své obličej, zde neznámé, a proto podezřelé.

Mirek se obyčejně zastavil u nějakého spoře osvětleného výkladu, předstíraje, že ho v něm cosi zaujalo. Tak měl možnost odvrátit svou tvář od přicházejícího Vonta. Jindra Hojer ho v tom napodoboval.

Červenáček zase vždy raději zaskočil za vrata nějakého domu a čekal, až Vont přejde. Rychlonožka držel v ruce kapesník, a jakmile nějaký Vont šel proti němu, začal si utírat nos, přičemž si zakryl skoro celý obličej.

Čím hlouběji se dostávali hoši do Stínadel, tím větší byl ruch v jejich uličkách. Mezi dospělými lidmi, vracejícími se z kanceláří, dílen a krámů, se stále hojněji rojily hloučky Vontů. A všichni jako by byli nějak podráždění, tak to alespoň na Rychlé šípy působilo. Tam, kde hlouček Vontů vedl debatu, byla to debata hlasitá a rozčilená. A kde tlupa Vontů šla, hnala se tak rychle, jako kdyby spěchala za nějakým důležitým cílem.

V jedné uličce předběhla Rychlé šípy asi dvacetičlenná smečka Vontů, která křičela:

„Všichni do Myší pasti! Všichni do Myší pasti! Bude tam schůze!“

Nikdo z běžících si Rychlých šípů nevšímal. Mirek už před delší chvílí zanechal svého otáčení do výkladních skříní a Rychlonožka už nedával kapesník k nosu, aby si zakryl tvář. Už byli dál od hranice, kterou tvořila Rozdělovací třída. Nikdo z Vontů zde nepředpokládal, že by mohl někdo z Druhé strany mít takovou odvahu vniknout až sem.

Rychlé šípy se stáhly k sobě a Mirek zašeptal: „Slyšeli jste? Táhnou do Myší pasti!“

„Půjdeme za nimi!“ téměř vykřikl Jarka Metelka. Mirek měl však obavy, aby to nebylo příliš daleko.

„Škoda že nemáme plán Stínadel,“ litoval. Stejně by jim však nebyl příliš platný, protože převážná část stínadelských ulic měla v mluvě Vontů docela jiná jména. Ve Stínadlech navíc bylo plno různých míst, která Vontové nazvali po svém, ačkoli ve skutečnosti je ani na plánech, ani na tabulkách žádné jméno neoznačovalo.

Tlupa běžících Vontů se zatím už ztrácela v polotmě špatně osvětlené uličky a její křik zanikal kdesi v jejím záhybu.

„Za nimi!“ sykl Mirek odhodlaně a dal se do běhu. Ostatní nemusel pobízet. Všichni se rozběhli za ním.

„Byli jsme už kdysi na zasedání Vontské rady, proč bychom nemohli být dnes na nějaké jejich schůzi!“ ušklíbl se Jindra Hojer.

Běželi tak rychle, že za chvíli Vonty skoro doháněli. Že si jich Vontové zprvu ani nevšimli, jim dodalo odvahy.

Cestou se k Vontům přidávali noví a noví, až nakonec to byl už celý zástup, který kamsi táhl za ohlušujícího hvizdu i zpěvu válečné písně beze slov.

Zástup tak dovedl Rychlé šípy až na jakési kruhové náměstíčko, jež k jejich údivu mělo jen jeden příchod. Tím byla ulička, kterou sem zástup vtrhl. Jinak byl celý obvod náměstíčka jedinou řadou domů, nikde nepřerušenu.

„Opravdu! Pěkná Myší past!“ zahuhlal znepokojeně Rychlonožka. „Jeden vchod sem, ale cesta zpátky žádná. Nelíbí se mi to!“

„Tiše! Když jsme už jednou tady, nedá se nic dělat,“ zašeptal Mirek. „Však se nějak zpátky dostaneme. Držme se zde u té uličky, kterou jsme sem přišli! Ať máme blízko k východu, kdyby se něco stalo.“

Jak moudré bylo to opatření, se ukázalo později.

Schůze v Myší pasti

6

Na náměstíčku už byla spousta Vontů a křiku zde bylo k nepopsání. Uprostřed prostoru stála jakási ohrádka, asi kašna. Rychlé šípy to nemohly dost dobře rozeznat.

Na tuto zídku nebo ohrádku se najednou vyšvihl jeden z Vontů, začal mávat rukama a cosi volat. Zpočátku mu nebylo rozumět ani slovo, protože křik shromážděných Vontů byl příliš silný. Když však i zadní řady postřehly, že začíná mluvit, ztichly, a pak už zachytili jeho slova i hoši Rychlých šípů.

Ted' také už bezpečně poznali, že zídka, na které Vont stál, je skutečně okraj kašny, naplněné vodou. Vzadu za ním se ze středu kašny tyčila jakási kamenná postava, z jejíchž úst proudila do kašny voda.

„... slavná doba Stínadel se vrací!“ hřímal tam Vont. „Zase nastoupíme cestu svých předchůdců, zase oživíme staré vontské zvyky, pravidla a řády. Probrali jsme se z celoročního nezájmu, kdy si každá ulice dělala, co chtěla, a přitom se dohromady nedělalo nic!

Jsme na prahu nových velkých událostí. Je na nás, abychom uměli jejich spád řídit tak, aby se nám nevymkly z rukou – a hlavně abychom v nich hlavní úlohu hráli my, Dabinelovi přívrženci!“

Po těchto slovech se celou Myší pastí ozval souhlasný a nadšený křik a potlesk, ve kterém bylo jen stěží ještě možné zaslechnout další řečníkovu větu: „Jen Dabinel nás může úspěšně vést! Nikdo jiný než Dabinel!“

Nadšená vřava se stupňovala a měnila se ve výhrůžný zpěv. Rychlé šípy už ten chmurný nápěv znaly. Byla to válečná píseň Vontů.

Teprve po jejím bezeslovném dozpívání se Vont na kašně opět ujal slova.

„Víte jistě všichni, oč jde. Naše vítězství nebude úplné, dokud nebudeme mít v ruce odznak vontské moci, Tleskačův hlavolam! Dabinel si získal už hodně ulic. Jde s námi celý Červenokohoutí plácek, Podzemní ulička, V Červotočích, Krysařská ulice, Na Zábradlí – a právě dnes večer se jedná se zástupci Dlouhých schodů a s ulicí Na Majáku. Snad zrovna v tuhle chvíli se s nimi podepisují smlouvy a my jsme o tyhle ulice silnější!“

Dovedete si představit, kolik ulic by k nám přistoupilo, kdyby byl ježek v kleci v našich rukou? Už jen proto ho musíme dostat! Ano, musíme. Sice nevíme, kde je, nemáme taky ani záruku, že se vůbec našel, ale všichni jste slyšeli ty pověsti o jeho objevení – a já věřím, že na těch řečech něco pravdy je! A proto dávám návrh, aby...“

Vont na kašně už svoji řeč nemohl dokončit.

Někde za zády Rychlých šípů, v uličce, která sem ústila, se ozval křik. Rychlé šípy jej nejasně slyšely už dřív, ale nevěnovaly mu pozornost, tak je zaujala řeč Vonta na kašně!

Hluk a křik však sílily, a právě když řečníci Vont chtěl proslavit svůj návrh (zřejmě jak objevit odznak Velkého Vontství, ježka v kleci), vtrhlo uličkou do Myší pasti asi patnáct či dvacet Vontů.

Uprostřed nich byl chlapec v bílé košili a v krátkých kalhotách; vzpouzel se a silnými nohama se úporně opíral o dlažbu.

Měli s ním velkou práci, zápasil o každý krok. Smýkali jím, kroutili mu ruce vzad a občas mu někdo uštědřil políček.

Rychlým šípům, které tak horovaly pro právo, slušnost a rytířskost, se až srdce sevřelo při pohledu na surové zacházení Vontů s tím slušně vypadajícím chlapcem.

„Podívejte se – nějaký zajatec!“ zašeptal Jarka.

„Ale ne – ne!“ zmateně chrлил Červenáček. „Je to Rymáň. Jiří Rymáň od nás! Dobře ho znám! Vždyť byl čtenářem našeho TAM–TAMU!“

Přicházející Vontové zatím odvěkli Rymáně téměř před Rychlé šípy. Mirek měl obavy, aby je Rymáň nespatriil a ve své úzkosti je nějakým výkřikem neprozradil. Než však mohl Mirek dát ostatním hochům znamení, aby se odvrátili tvářemi od zajatce, Rymáň je už postřehl. Naštěstí se dovedl dobře ovládat a byl tak prozíravý, že nedal

ničím najevo, že Rychlé šípy zná. Jen na ně významně pohlédl, trochu zakýval hlavou a vzrušený, uštvaný výraz jeho obličeje na chvíli povolil.

Do ticha, které se v Myší pasti rozhostilo, když Vont na kašně přestal mluvit, vykřikl posměšně jeden z příchozích, kteří Rymáně přivedli:

„Chytili jsme vyzvědače z Druhé strany. Pěkně si hlídáte své ulice, Dabinelovci, jen co je pravda! To by to dopadlo, kdybyste měli Stínadla ovládat vy!“

Po této výtce se v Myší pasti strhla bouře hněvivých a výhrůžných výkřiků. Večerní vzduch se naplnil rykem a lomozem. Ze všech stran se sem vrhali ti, kteří ještě před několika vteřinami poslouchali řečníka z kašny.

Rychlé šípy postřehly, jak řečník zatím seskočil ze zídky a rozrážel zástupy nejbližších posluchačů, aby se dostal co nejdříve k vetřelcům. Zřejmě to byli Vontové z nějakých jiných ulic, které nebyly onomu neznámému, vychvalovanému Dabinelovi nakloněny.

Nastal nepopsatelný zmatek a tlačence. Cizí Vontové byli obklopeni Vonty z Myší pasti a začaly dopadat první rány.

„Za Rymáněm! Za Rymáněm!“ vykřikl slabě Mírek. Skočil do Vontů a ostatní hoši jej následovali. Dostali se k němu ještě poměrně snadno, protože byli blízko. Předstírali, že jsou příslušníky Vontů z Myší pasti a že chtějí zajatce převzít od těch, kteří ho přivedli.

Vzali Rymáně mezi sebe, cloumali jím a křičeli na něj, aby Vontové nepostřehli, že ho chtějí zachránit.

Pak se tlak z Myší pasti ještě zvýšil a hoši Rychlých šípů s Rymáněm i s Vonty kolem byli vytlačeni až do uličky, kterou sem přišli. Tlak byl chvílemi tak silný, že nemohli udělat ani krok kupředu, ani se vůbec nějak pohybovat.

Jirka Rymáně už vypadal klidněji; zřejmě na něho blahodárně působila přítomnost Rychlých šípů. Hrál však své divadlo velmi dobře. Osopoval se na Rychlé šípy, rval se s nimi a ani mrknutím nedával najevo, že je zná.

Potom tlak začal povolovat. Ti, kteří byli na kraji uličky, jež sem ústila, začali ustupovat ven; cizí Vontové si jejich prořídlymi řadami proklestili cestu a dali se na útěk. Rychlé šípy se pustily za nimi, přičemž mezi sebou stále držely Jirku Rymáně. Ochtově běžel s nimi,